

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 25

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince
incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990
tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye
edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 25

Kasım 1993

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75 -76 Faks: 244 08 60

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç filmler: Reprograf (511 38 26)

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Aylık dergi. Fiyatı: 15.000 TL.

Yıllık abone bedeli :

Yıllık 12 sayı: 150.000 TL

Taahhütlü: 240.000 TL

Yurtdışı: DM 85

Yurtdışı Taahhütlü: DM 97

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone
bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: Mustafa Delioğlu

Merhaba,

İki ustayı bir araya getirdik bu sayımızda. Yayınevimizin yürek hoplatan kapı zili çaldığında kapının arkasından son yıllarda yayımlanan **Küçük Bir Kız Tanıyorum Altı Yaşında, Yedi Yaşında, Sekiz Yaşında...** adlı dizi kitaplarıyla tanıdığımız sevgili **Nezihe Meriç**'in çıkacağı nereden aklımıza gelirdi ki...

"Sizi kutlamaya geldim," diyordu bize sevgili yazarımız. "Kırmızıfare'yi çıkardığınız için teşekkür etmeye geldim. Söyleyin, bu güzel dergi için ne yapabilirim?"

Nezihe Meriç yalnızca bu türden güzel ve yüreklendirici sözler etmekle yetinmedi, çok geçmeden bizim için öyküler de yazıp gönderdi.

Usta bir yazara usta bir çizer yaraşırdı. Sevgili **Mıstık** (Mustafa Eremektar) uzunca bir aradan sonra yine Kırmızıfare'mize çizmeye başladı. Dergimizi zenginleştiren bu iki ustaya sevgi ve teşekkürler...

Kırmızıfare

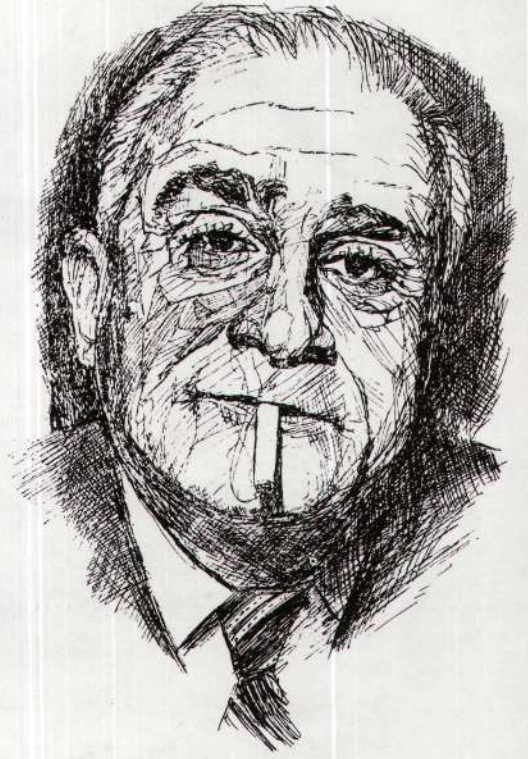
İçindekiler

Bütün Yaz	Ahmet Hamdi Tanpınar	3
Yerli Yerinde	Bernard Friot	4
Gezmeyi Seven Ağaç	Aytül Akal	6
Ahmet	Nezihe Meriç	9
Yodok'un Selamı Var	Peter Bichsel	15
Fındıkfaresi		19
Onu Seviyorum (14)	Fatih Erdoğan	23
Elma Kelebeği	Handan Derya	24
Altın Mızraklı Kral	Melek Güngör	29
İpucu Bizden Çözümü Sizden	Turan Yüksel	39
Bir Kitap Bir Yazar		40

BÜTÜN YAZ

Ne güzel geçti bütün yaz,
Geceler küçük bahçede
Sen zanbaklar kadar beyaz
Ve ürkek bir düşüncede,
Hülyan eşiği aşılmaz

Bir saray olmuştu bize;
Hapsolmuş gibiydim bense,
Bir çözülmüş bilmecede.
Ne güzel geçti bütün yaz,
Geceler küçük bahçede

Ahmet Hamdi Tanpınar

Ahmet Hamdi Tanpınar

23 Haziran 1901'de İstanbul'da doğdu. Doğu ile batı, geçmiş ile gelecek arasında bir köprü kurmaya çalıştığı, hem doğu hem de batı kültürünün etkilerini yansıtan yapıtlarıyla Cumhuriyet dönemi Türk Edebiyatı'nın önemli isimlerinden olmuştur. 1923'te İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ni bitirdi. Çeşitli liselerde edebiyat ve felsefe dersleri okuttu. 1930-31 yılları arasında Ankara Gazi Üniversitesi Eğitim fakültesi'nde, 1933'te Kadıköy Lisesi'nde edebiyat öğretmenliği yaptı. 1939'da İstanbul Üniversitesi'nde kurulan Yeni Türk Edebiyatı Kürsüsü profesörlüğüne getirildi. Bir süre Milli Eğitim Müfettişi olarak da çalışan Tanpınar son olarak Edebiyat Fakültesi'ndeki görevine geri döndü ve ölünceye kadar bu görevde kaldı. 24 Ocak 1962'de İstanbul'da öldü.

ŞİİR KİTAPLARI:

Şiirler

Bütün Şiirleri (1976, 1981)

ROMANLARI:

Mahur Beste (1944, 1975, 1977)

Huzur (1949, 1983)

Sahnenin Dışındakiler (1950, 1973)

Saatleri Ayarlama Enstitüsü (1961, 1977)

Aynadaki Kadın (1987)

ÖYKÜ KİTAPLARI:

Abdullah Efendi'nin Rüyaları (1943)

Yaz Yağmuru (1955, 1983)

DİĞER ESERLERİ:

Beş Şehir (1946, 1985)

Edebiyat Üzerine Makaleler (1969)

Yaşadığım Gibi (1970, 1977)

XIX. Asır Türk Edebiyatı Tarihi (1942)

Namık Kemal Antolojisi (1942)

Yerli Yerinde

Bernard Frio

Çev.: Nükhet İzet Res.: Ferit Avcı

Cemre, oyuncaklarıyla sessizce oynuyordu. Birden odanın kapısının açıldığını gördü. Gelen annesiydi. Bir an dili tutulmuş gibi ağzı açık, öylece kaldı. Sonra haykırmaya başladı:

"Bu ne rezalet!.. Odanın altını üstüne getirmişsin. Hemen toplayacaksın bu dağınıklığı. Duyuyor musun, hemen diyorum sana! Yarım saat sonra gelip bakacağım,

her şeyi yerli yerinde görmek istiyorum, tamam mı? Her şeyi yerine kaldıracaksın!"

Cemre içini çekti, yavaşça yerinden kalktı, sıkıntıyla etrafına bakındı. Sonra kararını verdi. Odasındaki karton kutuları, plastik kutuları, tahta kutuları, cam kutuları tek tek önüne dizdi. Oyuncaklarını yerleştirmeye başladı.

Bilyelerini, otomobillerini,

kitaplarını, legolarını, pul koleksiyonunu, çoraplarını, defterlerini, trenini, uçağını, kaplumbağasını, kumbarasını, resimlerini yerleştirdi. Dikkatle, özenle, her şeyi yerli yerine yerleştirdi.

Sonra, ortada daha kutu kaldığını gördü. Düşlerini, isteklerini, sevinçlerini de yerleştirmeye başladı. Üzüntülerini, yaramazlıklarını, anılarını, şaşkınlıklarını, yalanlarını da yerleştirdi... Dikkatle, özenle, her şeyi yerli yerine yerleştirdi.

Yarım saat sonra annesi geri geldiğinde, artık ortalıkta hiçbir dağınıklık kalmamıştı. Oda toplanmış, tertipli olmuştu. Oğluna seslendi:

"Cemree, neredesin?"

"Buradayım anne, yerimde, kendi yerimde..." diye bir ses duyuldu.

Annesi etrafına bakındı ama

kimseyi göremedi. Yatağın altına baktı. Perdenin arkasına baktı. Koltuğun yanına baktı. Yine onu göremedi. Telaşla dolabı açtı. Oğlu orada da yoktu. Soluk soluğa çekmecelere el attı. Hepsinin içindekileri yere boşalttı. Tahta kutuları, plastik kutuları, karton kutuları, cam kutuları, hepsini hepsini boşalttı. Oyuncak sepetini devirdi, dolapların içinde ne varsa dışarı çıkardı. Korkunç bir dağınıklık yarattı... Ve sonunda oğlunu buldu.

Gezmeyi Seven Ağaç

Aytül Akal

Resimler: Mitra Reyhani Gadim

Bir varmış, bir yokmuş.
Yemyeşil bir bahçede yaşayan
bir ağaç varmış. Yaramaz bir
çocuk gibiymiş bu ağaç, içi
içine sığmazmış. Ama bütün

diğer ağaçlar gibi, o da toprağa
bağlı, yerinden hiç
kıpırdamadan büyümek
zorundaymış.

Oysa o, çocuklar gibi koşup
 oynamak, dağlara tırmanmak,
 denizde yüzmek istermiş.
Çevresindeki evlerin içlerini de
çok merak edermiş. Kırmızı
damlı, cam pencere evlerin
kapılarından çocuklar girer
çıkarmış. Ağaç, onların içerde
neler yaptığını, evlerin içinin
nasıl olduğunu çok merak
edermiş.

Zavallı ağaç! Kökleriyle
topraktan besleniyor,
yapraklarıyla nefes alıyor, ama
yürüyemiyormuş!
Yürüyemiyor, gezemiyor,
koşamıyormuş... Günlerini,
aylarını hep aynı yerde
kıpırdamadan durarak

geçirmek zorundaymış.

Yaz mevsiminin
bitiminde bir gün, tatlı
tatlı bir sonbahar
rüzgârı esmiş. Gezmeyi
seven ağacın
çevresinde dans edip
durmuş, ağacı
güldürmeye çalışmış.
Ama boşuna! Ağaç o
kadar üzgünmüş ki!
"Neden böyle
üzgünsün?" diye
sormuş rüzgâr ağaca.

"Nasıl üzölmeyeyim ki?"
 demiş ağaç. "Dünyadaki bütün
canlılar yürüyor, koşuyor,
yüzüyor ya da uçuyor. Ya
ben?... Ben burada toprağa
çakılıp kalmışım. Oysa

dünyayı gezip dolaşmak, yeni
şeyler öğrenmek isterdim."

"Üzölme," demiş rüzgâr. "Bir
çaresini buluruz elbet.
Yapraklarından birini bana
ver."

7

Rüzgâr biraz kuvvetlice
esmiş, ağacın bir yaprağını
koparmış. Sonra, yaprağı
aldığı gibi, PÜFF! diye
evlerden birinin açık
penceresinden içeriye
üflemiş. Yaprak salına
salına odanın ortasına
düşmüş.

"İşte, gördün mü?" demiş
rüzgâr. "Evin içine girdin
bile. Başka gitmek istediğin
yerler var mı?"

"Evet, evet!" demiş ağaç
sevinçle. Bir yaprağını daha
rüzgârın esintisine bırakmış.

Rüzgâr yaprağı uçurup,
yakınlardaki derenin suyuna
bırakmış. Dere yaprağı
sürükleyip, çok uzaklardaki
denize götürecekmiş.

Sevinç içindeymiş ağaç.
Yapraklarını teker teker
rüzgâra bırakıyor, her yaprak
geze dolana, uça savrula bir
başka yere gidiyormuş.

Bir arabanın sileceklerine
sıkışan yaprakları, çok uzun
bir tatil gezisine çıkmış. Bir
kamyonun kasasına dolan

yapraklarıysa, çok uzak başka
ülkelere doğru yola koyulmuş.
Sonunda ağacın hiç yaprağı
kalmamış. Ama olsun! Zaten
sonbaharda yaprakları hep
dökülürmüş. İlkbahar
geldiğinde yine yapraklanacak
değil miymiş? Bir sonraki
sonbaharda yapraklarını
nereye göndereceğinin hayalini
şimdiden kurmaya başlamış
bile.

Gezmeyi seven ağaç çok
mutluymuş!

Nezihe Meriç

Resimler: Mıstık

"İleriiiiiii!" diye bağırarak atını yokuş yukarı sürmek isteyen Ahmet, 'r' leri söyleyemediği için, "İleyiiiiiii!" diye bağırıyor. Daha üç yaşında ama, babası gibi iri. Görenler beş yaşında sanıyor. Ata binmeye bayılıyor. Sabahları da çok seviyor. Uyanır uyanmaz yalınayak, başı kabak, hemen bahçeye fırlıyor. Atına atlayıp, kamçısını şaklattığı gibi bağırıyor:

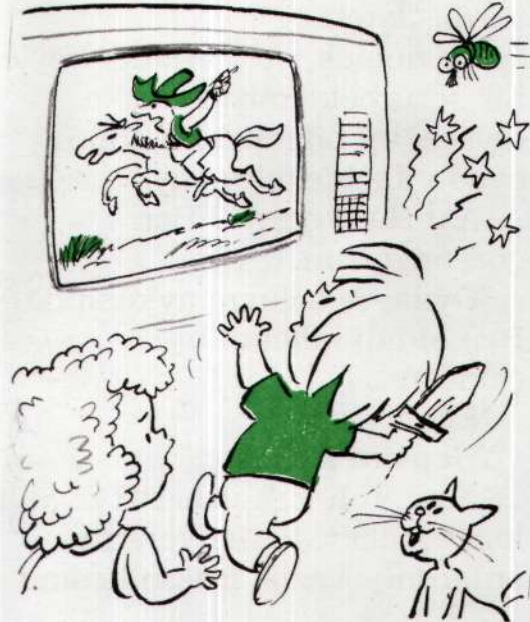
"İleyiiiiiii!"

Kovboylu film olduğu zaman, onu televizyonun karşısından hiç kimse kaldıramıyor. Bağırıyor, tepmiyor, ağlıyor. Ama eğer rahat bırakırlarsa, gözlerini iri iri açarak oturup, 'gık' bile demeden kovboyların at koşturmasını seyrediyor. Bazen gülüyor, bazen heyecandan omuzlarını kısıyor, bazen alkışlıyor.

Kendi atını da çok seviyor.

Onu, geçen hafta Hamdi Enişte'si yaptı. Ahmet'in Hamdi Enişte'si kaptan ama, at yapmasını da biliyor. Ağaçtan kalın bir dal kesti. Çakısıyla da yonttu, sonra, "Al bakalım sana bir at," dedi. "Hadi koçum atla."

Ahmet bayıldı bu ata. Bindiği gibi, doğru yokuş

yukarı sürdü onu. İncecik sesiyle bağırmaya başladı:

"İleyiiiiiii!" Eniştesi, başını iki yana sallayarak güldü. Annesi bahçeden bağırıyordu:

"Alır şu çocuğu içeri. Daha bi lokma bir şey yemedi. Aman yarabbi! Donu da yırtılmış. Eli yüzü kir içinde. Çocuk değil sokak köpeği." Yokuş yukarı sıra sıra evler var. Bu sabah Ahmet atını gene oraya doğru sürüp, gene kamçısını şaklatıp, gene, "İleyiiiiiii!" diye bağırınca, evlerden birinin penceresinden bir kadın gülerek seslendi ona:

"Ahmeeet, nereye böyle?" Ahmet atını durdurdu. Güneş saçlarını sapsarı yapmıştı. Gözlerini kırıştırtarak yanıt verdi. "İşte!"

"Ne demek işte!" Ahmet böyle bir soru beklemiyordu. Ne diyeceğini bilemedi. "Çünkü oyada kızıldeğliley vay."

"Aa! Hani nerde? Ben göremiyorum."

"Oyda. Ağaçlayın aykasında. Ben şimdi kılıcımı bi çekicem..."

"Eee?"

"Hepsini kesicem."

"Aaa! Vah vah vah. Ah zavallı kızılderililer. Ne istiyorsun onlardan. Yazık. Sakın kesme

onları Ahmet. Ben onları çok severim. Onlar çok iyidir." Ahmet'in kafası fena halde karıştı. Ne diyeceğini bilemedi. Şaşırdı. Tükrüğünü yuttu.

"Amaaa..." dedi. Tam o sırada bir korna sesi duyuldu. Ahmet hızla başını çevirip yolun sonuna baktı. Babasının taksisi köşeyi dönüyordu. Ahmet öyle bir sevindi ki, avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Babaaaaaaa! Ben huydayım." Yokuştan aşağı doğru koşarken daha çok bağırıyordu. "İleyiiiiiii..."

Ahmet'in bir de ablası var. O da çok küçük. Beş yaşında. Ahmet'i çok kıskanıyor. Baba,

arabayı park edip Ahmet'i kucağına aldığı zaman o kapının eşiğine oturmuş, yağlı ekmeğini yiyordu. Babasının Ahmet'i kucağına aldığını görünce çok fena oldu. Hemen seslendi:

"Babaaaa!" Babası ona baktı, güldü.

"Zeyneeeep! Ne haber?" Zeynep babasının kendisini de kucağına almasını istiyordu ama, sesini çıkarmadı. Ahmet durmadan konuşuyor, anlatıyordu. Atına bindiği gibi, kamçıyı bir vurmuş, atını yokuştan yukarı bir sürmüş, çünkü orada kızılderililer varmış... Babası gülerек onu yere indirdi. Anneye seslendi:

"Ayşeee, ben geldim." Sonra Ahmet'e sordu:

"Eeee, n'aptın bakalım kızılderililere?" Ahmet hemen, kılıcını vurduğu gibi hepsini kestiğini söyleyebilirdi ama, kaşlarını çatarak bayır yukarı evlere doğru baktı.

Penceredeki kadın ona bakmıyordu, yoldan geçen biriyle konuşuyordu, ama olsun, ya duyarsa! Hem, zaten o sırada ekmeğinin son lokmasını da ağzına atan Zeynep, kalkıp babasının yanma geldi. Onun elini tuttu. Bahçedeki sandalyeye oturan babası bu kez de onu kucağına aldı. Bu Ahmet'i fena halde kızdırdı. O da geldi

babasının öbür dizine çıkıp oturdu. Zeynep'e de bir tekme attı. Zeynep de yumruğunu kaldırdı, tam Ahmet'in kafasına indireceksen, baba elini tuttu. Yoksa Ahmet yemişti yumruğu. Baba gülüyordu. O sırada bahçeden doğru gelen anne:

"Hm, rahat durun bakayım. Hadi inin aşağı, babanız yorgun," diye seslendi. Zeynep suratını asarak, babasına daha çok sokuldu. "Babaa," dedi, "yalan söylüyor işte. Orada kızılderililer yok." Ahmet bağırdı:

"Yaaaa, vay işte."

"Hiç de bile yok. Deli. Hem o at değil, sopa. Di mi ama baba? Ha?"

"Ya beeee! At o. Benim atım. Benim atım o di mi baba?" Baba gene güldü. "Hem de, çok güzel bir at o. Doru bir at."

"Göydün mü! Nasılmış. Beyaz benim atım. Di mi baba?"

"Hadi beyaz olsun bakalım." Zeynep babasının kucağından indi. Çok kızmıştı. Hırsından gözleri dolmuştu. Bahçede çamaşır asan annesine koştu. Bağırdı:

"Anne bee! Ahmet hep yalan söylüyor. O at değil sopa işte."

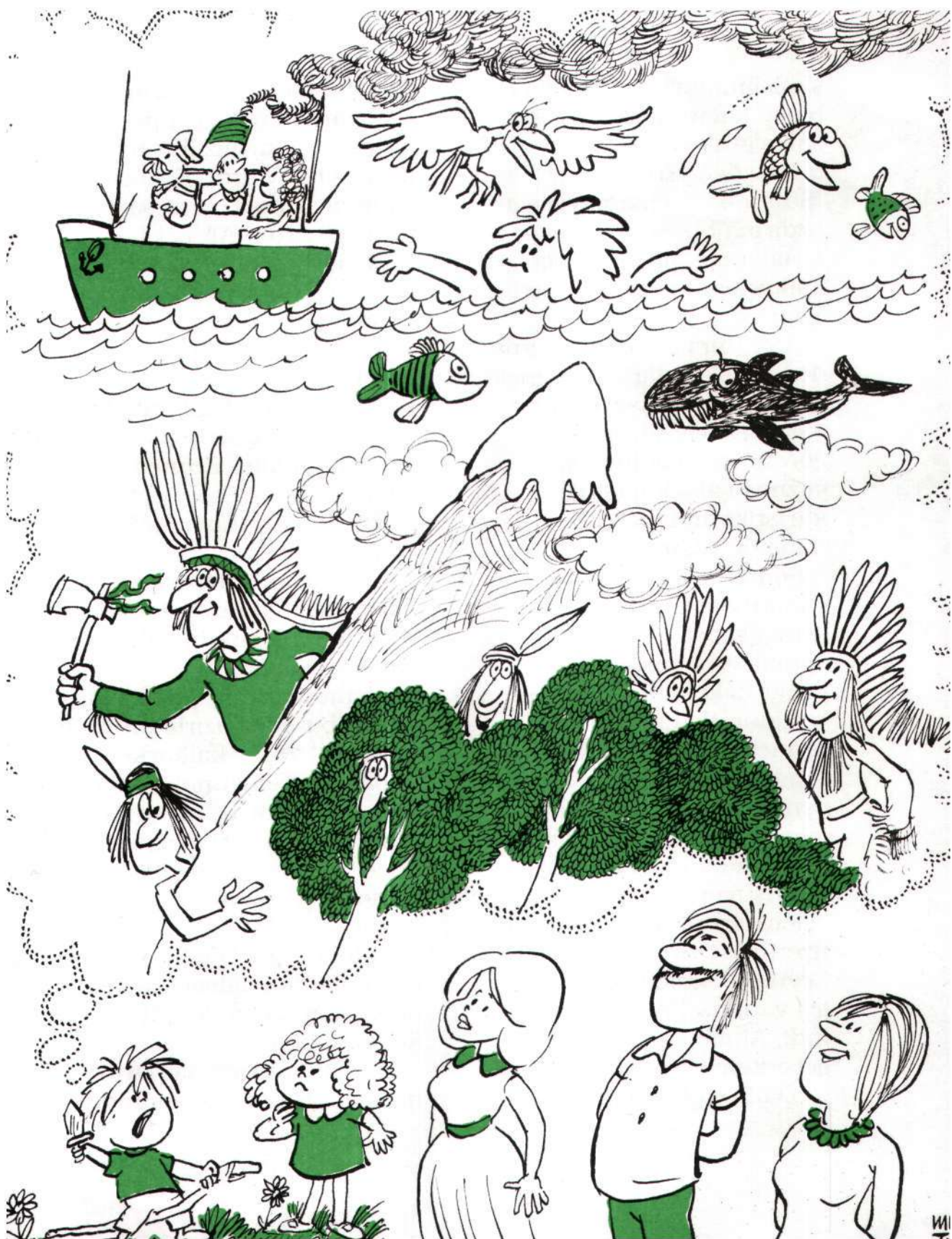
Anne de güldü. "Bilmem ki!" dedi. Zeynep artık dayanamadı. Herkes Ahmet'ten yana çıkıyordu. Birden avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı.

"Yaaaaa, benim karnım ağnyoooooor!" Anne gene güldü.

"Oturma yerlere, entarin kirlenir kız. Daha yeni giydin, hınzır," dedi.

Ahmet anlata anlata bitiremiyordu atıyla yaşadıkları serüvenleri. Yokuş yukarı bir sürmüş atını, ağaçların arasında koşmaya başlamış at. Koşmuş koşmuş, dağlara çıkmaya başlamış. Çünkü oralarda hiç ağaç yokmuş, dağın tepesine gelmişler. Orada bir deniz varmış, denize bir girmişler. Öyle güzel yüzmüş ki Ahmet, hem kolluk da takmamış. Sonra atına binmiş, ağaçların arasında kızılderilileri aramaya başlamış. O sırada anne de babanın yanına gelmişti. Ahmet'e:

"Aman yeter hadi bakalım, of bu ne çene," dedi. "Suuuus! Bak babanla konuşmamız lazım." Ahmet, hemen tepinip, "Yaaaaaa!" diye bağırmaya başladı ama, annesi poposuna

şaplağı indirince, tekmeyle basıp kaçtı. Annesi, başını sallayarak babaya baktı. "Bak bu senden yüz buluyor," dedi. "Sonra başa çıkamayacağız. Azdırma bunu."

Baba eve girmek için kalkarken, esneyerek gerindi. Sonra:

"Dokunma benim oğluma," dedi. "Aslan o. Bak, değnekten atıyla ne biçim serüvenler yaşıyor. Televizyonda gördüklerini olduğu gibi yazmış valla kafasına. Azıcık karıştırıyor ama, eh, bu da daha üç yaşında."

Sonra baba yatmaya gitti. Çünkü o gece çalışıyordu. Anne, sabahdan beri iş yapmaktan yorulmuştu. Bahçedeki sıraya oturdu. Uzaktan iki çocuğuna baktı. Ahmet, güneşte pırıl pırıl, rengârenk parlayan bilyeleriyle oynuyordu. Eli yüzü kir içindeydi ama, çok keyifliydi. Kendi kendine bağılıyor, konuşuyor, gülüyor, eğleniyordu. Anne, duvarın üzerinde öylece oturan Zeynep'e seslendi. "Zeyneep, gel yanıma." Zeynep, duvardan indi, Ahmet'in yanından geçerken:

"O bilyeler benimdi bakalım,"

dedi. Ahmet, hiç aldırmadı. Baş parmağıyla orta parmağını birleştirip, kırmızı bir bilyeyi fiskeleyip fııdırdı. Kırmızı bilye gidip hem yeşil, hem sarı bilyeye vurdu. Ahmet bağırdı:

"Komutanım, hücuuuuuuuuum!" Sonra, orada öylece dikilmiş ona bakan Zeynep'e yan gözle baktı:

"Onlay bilye değil anladın mı! Onlay bi defa şey, onlay denizaltı akıllı." Zeynep bağırdı:

'Yaaa denizaltıymış. Aptal. Onlar bilye. Ver bilyelerimi."

'Yaaaaaaa!" Anne kızdı. "Hiişşşt! Baba uyuyor. Susun bakayım." O sırada baba evden bahçeye çıkıyordu.

"Uyumuyorum," dedi. "Bir iki lokma bir şey hazırla da, yiyip yatayım." Anne kalkarken, baba onun omzuna şakacıktan bir yumruk attı. "Bu oğlan bana benziyor. Derya gibi. Kız da sen. O da senin gibi çakal." Anne onun şakalarına hiç kızmazdı.

"Hadi ordan," dedi. "Oğlun da senin gibi dalgacı." Eve doğru yürürken, kendi kendine güldü.

"Keşke bütün insanlar böyle dalgacı olsa!" diye düşündü.

YODOK'UN SELAMI VAR

Peter Bichsel

Çev.: Necdet Neydim

Res.: Hüseyin Morova

Yodok Amca hakkında büyükbabamın amcası olması dışında hiçbir şey bilmiyorum. Görünüşü nasıldı? Nerede otururdu? Ne iş yapardı? Bilmiyorum,

Yalnızca adını biliyorum: Yodok.

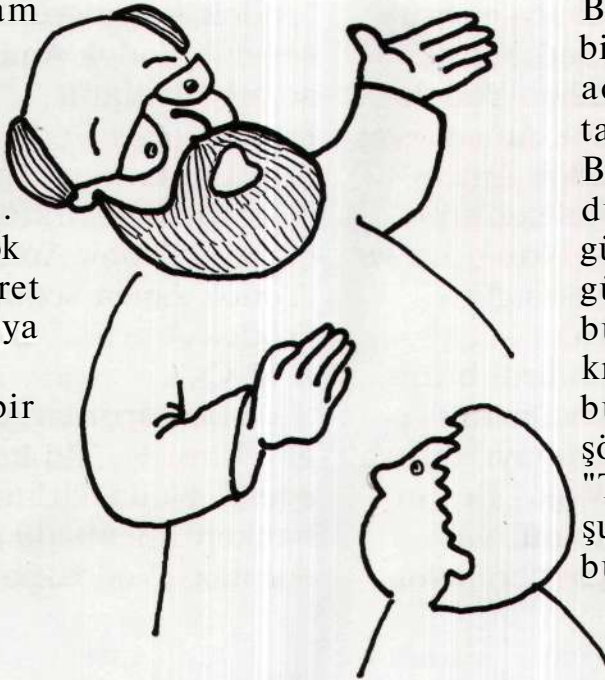
Ve bu isimde başka birini de tanımıyorum.

Büyükbabam öykülerine, 'Yodok Amca'nın sağlığında...' diye başlardı. Ya da, "Yodok Amca'yı ziyaret ettiğimde..." ya da, "Yodok Amca bana bir mızıkama armağan ettiğinde..." diye.

Ama Yodok Amca'nın kendisinden hiç söz etmezdi. Yalnızca Yodok Amca'lı zamanlardan, Yodok Amca'ya yapılan yolculuklardan ve Yodok Amca'nın mızıkasından söz ederdi.

"Yodok Amca nasıl biriydi?" diye sorulduğunda şöyle derdi: "Harika bir adam."

Büyükannem bile böyle bir adamı tanımıyordu. Babam bu adı duyduğunda gülerdi. Babam güldüğünde büyükbabam kızardı, o zaman büyükannem şöyle derdi: "Tamam tamam, şu Yodok." Ve büyükbabam

sevinirdi.

Uzun süre Yodok Amca'nın avcı olduğuna inanmıştım, çünkü bir keresinde büyükbabama, "Ben avcı olmak istiyorum," dediğimde, 'Yodok Amca buna sevinirdi,' demişti.

Ama tren makinisti olmak istediğimde de aynı şeyi söyledi ve, "Hiçbir şey olmayacağım," dediğimde de büyükbabam hep şöyle diyordu: 'Yodok Amca buna sevinirdi.'

Bence büyükbabam yalancının biriydi.

Gerçi onu seviyordum, ama o, uzun yaşamı içersinde yalancı biri olup çıkıvermişti.

Sık sık telefona gider, kulaklığı alır, numara çevirir ve konuşurdu: "Merhaba Yodok Amca, nasılsın Yodok Amca? Hayır Yodok Amca, evet öyle kesinlikle Yodok Amca." Hepimiz aslında telefonun düğmesinin basılı olduğunu ve onun konuşuyormuş gibi yaptığını biliyorduk. Büyükanнем de bilirdi bunu, ama yine de ona bağıırırdı:

"Kes artık konuşmayı, fatura yine kabarık gelecek." Bunun üzerine büyükbabam:

"Artık kapatmam gerekiyor

Yodok Amca," derdi. Geri döndüğünde de, "Yodok Amca'nın selamı var," derdi.

Eskiden, "Yodok Amca'nın sağlığında," derken şimdi, "Yodok Amca'yı ziyaret etmemiz gerekiyor," diyordu.

Ya da şöyle diyordu:

"Yodok Amca ziyarete gelecek." Ve bu arada paniğe kapılmış gibi dizine vururdu, ama bunun istenen etkiyi yapmadığını görünce susardı ve bir süre Yodok'tan söz etmezdi. Ve biz de soluk alırdık. Ama sonra gene başlardı:

"Yodok telefon açtı." "Yodok hep derdi." "Yodok da aynı fikirde." "Şu adam Yodok Amca gibi şapka takıyor." "Yodok Amca gezmeye gitmeyi sever." "Yodok Amca her türlü soğuğa katlanır." "Yodok Amca hayvanları sever." "Yodok Amca onlarla gezmeye gider." "Her türlü soğukta sokağa çıkar." "Yodok Amca yürür." "Yodok Amca soğuğa dayanır." "Yodok Amca..." Y-O-D-O-K A-M-C-A.

Ve biz torunları onu ziyarete gittiğimizde, "İki kere yedi kaç eder?" ya da, "İrlanda'nın başkenti neresidir?" diye sormaz, "Yodok nasıl yazılır?"

diye sorardı.

Yodok uzun bir 'Y ile yazılır ve 'K' nin önünde 'C yoktur. Yodok'ta kötü olan şey iki 'O' dur. Artık büyükbabanın odasında şu Yoodook Amca'dan başka bir şey duyulmazdı.

Ve büyükbabam Yoooodooooook'un 'O' larını sever ve şöyle derdi:

'Yodok Amca kocaman fasulyeler pişirir.' 'Yodok Amca kuzey kutbunu sever.' 'Yodok Amca şamatadan hoşlanır.'

Sonra her şeyi 'O' ile söylemeye kalkar ve çok komik olurdu:

'Yodok Omco, yoron bozo zoyoroto golocok. O horoko bor odomdor. Yoron Yodok Omco'yo zoyoroto godocoğoz.'

Ya da şöyle derdi:

'Yodok Omco bozo zoyoroto golocok o horoko bor odomdor.

Yoron ono godocoğoz.'

Ve insanlar büyükbabamdan korkardı. O zaman büyükbabam Yodok adında birini tanımadığını ve böyle biriyle hiç karşılaşmadığını söylemeye başladılar.

Keşke başlasaydık, keşke

ona sorsaydık, 'Yodok Amca kimdi?' diye. Onunla kavga etmenin hiçbir anlamı yoktu. Onun için Yodok'tan daha önemli hiçbir şey yoktu. Postacıya bile, "Günaydın Bay Yodok," derdi. Sonra da bana, 'Yodok' adını takmıştı, ardından herkese, "Yodok" demişti.

Yodok onun sevgi sözcüğüydü: "Sevgili Yodok'um." Ve azarlamasıydı. "Kahrolasica Yodok." Ve onun küfrüydü: "Hay senin gibi Yodoka."

"Karnım aç," demezdi. "Karnım Yodok," derdi. Daha sonraları artık, "Ben" de demez oldu. "Yodokun karnı Yodok."

Gazeteyi alır, "Yodok ve Yodok," okurdu. Yani kazaları ve soygunları. Sonra yüksek sesle okumaya başlardı:

'Yodok günü Yodok'ta, yodok civarında iki yodokun öldüğü bir yodok meydana geldi. Bir Yodok, yodoktan yodoka gidiyordu. Kısa bir yodok sonra, yodokun yodokunun yodokunda bir yodokla çarpıştı. Yodok'un yodoku yodok yodok ve onun yodoku, yodok yodok, yodokta öldüler."

Büyükanne parmaklarıyla kulaklarını tıkar ve bağırırdı:

"Artık yeter, dayanamıyorum!" Ama büyükbabam duymazdı. Hayatı boyunca duymadı. Büyükbabam çok uzun yaşadı ve ben onu çok sevdim. Yodok'tan başka bir şey söylemese de biz ikimiz birbirimizi çok iyi anlıyorduk. Ben çok küçüktüm, büyükbabamsa çok yaşlı. Beni dizine oturturdu ve Yodok'tan Yodok'lar yodoklardı. Bu şu demekti: "Bana Yodok Amca'dan öyküler anlatırdı." Ve ben bu öyküleri çok severdim. Ama benden büyük, büyükbabamdan küçük olan hiç kimse bir şey anlamazdı ve onun beni kucağına almasını istemezlerdi. Öldüğünde çok ağladım.

Bütün akrabalara, onun mezar taşına Friedriech Glauser yerine Yodok Yodok yazılması gerektiğini söyledim. Çünkü büyükbabam öyle isterdi. Ama beni dinlemediler. Buna da çok ağladım. Ama ne yazık ki, ne yazık ki bu öykü gerçek değil ve ne yazık ki büyükbabam bir yalancı değil ve ne yazık ki o uzun yaşamadı.

O öldüğünde henüz çok küçüktüm ve yalnızca bir

keresinde şöyle dediğini anımsıyorum: "Yodok Amca'nın sağlığında," ve o kötü büyükannem, ona kaba bir şekilde bağırıyordu: "Kapat şu yodokunu!" Ve büyükababam sessizleşivermiş ve hüzünlenmiş ve ardından özür dilemişti. O zaman çok öfkelenmiştim. Bu, anımsadığım ilk öfkemdi. Bağırıyordum: "Benim bir Yodok Amca'm olsaydı, başka hiçbir şeyden söz etmezdim!"

Ve benim büyükbabam bunu yapmış olsaydı, belki uzun yaşayabilirdi. O zaman, benim bugün hâlâ bir büyükbabam olurdu ve birbirimizi çok iyi anlardık.

Fındıkfare*si*

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

*Sevgili Kırmızıfare,
Ben yedi yaşındayım.
Adım da Zeynep Kurt.
Kırmızıfare'yi ben çok
seviyorum. Ve ikinci sınıfa
gidiyorum. Eğer bu şiirimi
derginize çıkarırsanız, çok
sevinirim.*

*Ve Kırmızıfare Dergisi'ne
aboneyim.*

TEMİZ BİR DÜNYA İSTİYORUZ

Karşıda bir orman vardı.
Yemyeşil tertemizdi.
Diyorum ki,
keşke bütün dünya böyle olsa
Türkiye'miz en yeşil ülke olsa.
Çöpleri çöp kutusuna atalım.
Yerleri kirletmeyelim ki,
Türkiye en temiz ve en güzel ülke
olsun.

Zeynep Kurt/ İstanbul

Delal Şeker/ Sakarya

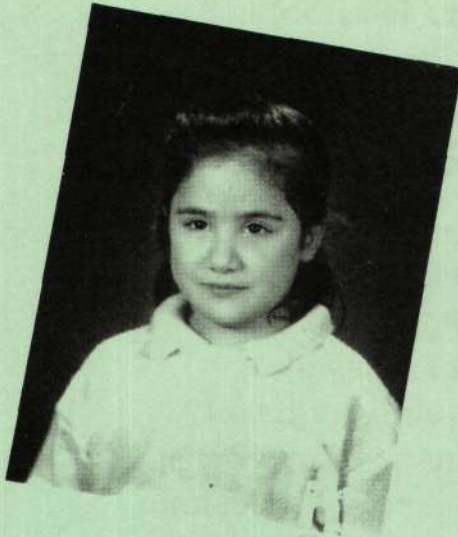
SEVGİLİ KARDEŞİM

Dostum gibi sevdiğim
Sevgili kardeşim
Yalnızlığima tat katan
Canım kardeşim
Onsuz olur mu hayat?..
Olur onsuz dünya bayat
Nasıl severim kardeşimi
Gece gündüz gölgem gibi

KEDİNİN KÖTÜ SONUÇLANAN DOĞUMU

Bir gün annem evde yokken, hamile kedimiz doğuma başladı. Ağabeyim ve ben kedinin nöbetinde dururken ağabeyimin karnı acıktı ve yemek yapmaya gitti. Kedi poposunda bir yavru kedi ile dolaşıyordu. Ancak yavru kediyi çıkartamadı. Hemen veterineri arayıp durumu bildirdik. Veteriner de, "Eğer kedi doğuramazsa, yarın ameliyat yapacağım," dedi. Ama kedi doğuramadı. Annem akşam geldiği zaman ona da söyledik. Annem veterineri arayıp, "Kedinin ağrısı çok. Bu akşam ameliyat olamaz mı?" diye sordu. Veteriner de, "Olmaz, siz bunu fakülteye götürün," dedi. Biz de annemle ertesi gün, Avcılar'daki Veteriner Fakültesi'ne kediye götürdük. Kediye uyuşturdular ve ameliyat odasına götürdüler. Üç saat sonra bir veteriner gelip, dört yavrunun öldüğünü, sadece annenin yaşadığını söyledi. Neyse kedimiz kurtulmuştu. Hemen fakülteden çıkıp, iki biletlik otobüse bindik ve eve geldik. Kedimiz artık çok iyi.

Ayşe Bilgin/ istanbul

ORMAN

Orman olmasa eğer,
Seller, sular götürür bizi.
Orman olmasa eğer,
Çığlar düşer üstümüze.

Orman olmasa eğer,
Yağmur nasıl yağar.
Orman olmasa eğer,
Minik kuşlar nerde yatar.

Ashlı Tirelioğlu/ İstanbul

ÖĞRETMENİM

Okumayı, yazmayı sen öğrettin öğretmenim.
Sevmeyi, seilmeyi sen öğrettin öğretmenim.
Kalem tutmayı, resim yapmayı sen öğrettin.
İkinci annem benim, benim canım öğretmenim

Sen bana doğru konuş dedin, yalan söyleme dedin.
Atatürk'ün yolunda ilerlemeyi öğrettin.
Sevgi dolu kalbinde bize de yer bıraktın.
İkinci annem benim, benim canım öğretmenim.

Bir hata yaptığımda korkarım senden,
"Doğruyu söyle," dersin söylerim affedersin.
Sevgili öğretmenim canımsın sen benim
İkinci annem benim, benim canım öğretmenim.

Özgecan Özenc/ İzmir

ANNEM

Özgürlükte kolum sen,
Zenginlikte sevgim sen,
Gelinlikte yanımda sen,
Eğrilikte doğruluk sen.
Canı cana katan sen
Nergis çiçeği annem

Özgecan Özenc/ İzmir

BENCİL KURBAĞA

Bir varmış, bir yokmuş. Bir kurbağa varmış. Bir gün bu

kurbağa
gezmeye
çıkılmış. Bir
bakmış ki
ne görsün?
Orada bir
göl varmış.
O gölü
görünce çok
sevinmiş.
Hemen göle
girmiş.

Sonra arkadaşına gitmiş. Orada bütün arkadaşları varmış. Herkese birer şeker ikram ediyorlarmış. Ama o çok bencil olduğu için herkes aldıktan sonra gizlice birkaç tane daha almış. Sonrasını sen düşün anne.

Alper Akal/ İstanbul

CANIM ANNEM

Güzel annem
Senin ben
Yanaklarından öperim
Bazen bana çok kızsan bile
Ben seni çok severim.
Ne zaman yanımdaysan,
Ben çok sevinçliyim
Seni her
şeyden çok
ben severim.
Canım
annem
Senin ben
Ellerinden
öperim.
Sen benim
en iyi
arkadaşımsın
Ben senin
için neler neler veririm.
Seni her şeyden çok
Ben severim.

Zeynep Mengi/İstanbul

MEKTUP ARKADAŞI KÖŞESİ İÇİN;

Merhaba! Ben **Filiz Taylan**. 17.6.1982 doğumluyum ve 11 yaşımdayım. Burcum: İkizler'dir. Hayvanları, ailemi, şarkı söylemeyi, şiir yazmayı çok seviyorum. Hobilerim: Kitap okumak, müzik dinlemek, çıkartma koleksiyonu yapmaktır. Benimle yazışmak isteyenler, hemen şu adrese (Vesikalık fotoğrafla birlikte) mektup göndersinler lütfen. Saat 14.00-21.00 arasında da beni arayabilirler.

Adresim: **Erdoğan Özkardeşler Caddesi Sergül Sokak Saral Sitesi Daire: 15 Kat: 6 Gayrettepe-İstanbul**
Telefon: (212) 266 94 54

Onu Seviyorum...

(14)

Fatih Erdoğan

"Sesimiz" adlı okul gazetesini çıkarıyoruz. Bildiğimiz gazete değil, duvar gazetesi. Şeritler halinde kestiğimiz kağıtlara dolmakalemle yazılarımızı yazıyoruz. Sonra da müdüre imzalatıp kooperatifin yanındaki panoya asıyoruz. Başyazı aya ayak basan astronotla ilgili. Adı neymiş? Hangi araçla aya gitmiş? Niye gitmiş? Bir Nasreddin Hoca fıkrası, bir karikatür, öğretmenlerin önemini anlatan bir şiir ve yerli malı kullanmanın yararları üzerine bir makale.

"Sesimiz"i sınıf başkanı Selma ile ben hazırlıyoruz. Öğretmenimiz ikinci sayının cumaya kadar hazırlanması gerektiğini salı günü söylüyor. Akşam Selma'larda buluşmak üzere sözleşiyoruz. Eve gidip üstümü değiştiriyorum ve az sonra otuzdokuzbuçuk derece ateşim olduğunu öğrenen annem itirazlarıma aldırış etmeksizin beni yatağın içine gömüyor.

Titriyorum. Bir yandan da terliyorum. Annemin arasına alnıma konan serin eli dışında dış dünyayla ilişkimi kesmiş gibiyim. "Yanıyor," diyor annem. Birkaç çeşit şurup içiriyor başımı destekleyip kaldırarak. "Sesimiz," diyorum anneme. "Sesimiz"in geciktiğini söylemek istiyorum. "Sesin de kısık," diyor annem. "Gazete!" diyorum. Annem anlamıyor. "Selma..." diyorum. Annem uzun uzun yüzüme bakıyor, sonra odadan çıkıyor. Uyumuş olmalıyım, bütün vücudum ter içinde. Kapı aralanıyor. Selma! Doğrulmak istiyorum. Onu böyle yatakta karşılamak tuhafıma gidiyor. Annem, "Kalkma," diyerek yorganımı üstüme çekerken terlediğimi fark ediyor. "Su olmuşsun, çıkar çabuk!" Selma'ya bakıyorum. O varken üstümü çıkaramam. Annem pijamamı çekiştiriyor. "Haydi çabuk!" Direniyorum. Fısıldayarak anneme açıklamak istiyorum. Alçacak bir sesle, "Selma," diyorum. Annem şaşkın bakıyor. Pijamamı ve fanılamı birlikte başımdan sıyrıveriyor. Odada başka kimse yok! Selma nerede? Anneme soruyorum. Yine şaşkın bakıyor yüzüme. Alnımı okşuyor. "Cayır cayır yanıyorsun, tabii sayıklarsın!.."

Yattığım yerde hayaller görüyorum. Müfettişler okula dolmuş. "Sesimiz"i inceliyorlar. Bir tanesi öfkeden köpürüyor: "Nedir bu Müdür Bey? Nerede bunun yeni sayısı?" Müdürümüz ezilip büzülüyor, "Efendim bağışlayın, Fatih grip oldu da bu sayı gecikti." Müfettişler haykırıyor, "Olmaz efendim olmaz! Sizi müdürlükten sınıfta bırakacağız!" O anda birden müdür beni görüyor. Üstüme doğru geliyor. Kaçmak istiyorum, ama bir türlü istediğim hızda koşamıyorum. Müdür de, müfettişler de beni kovalıyor. Mırıltılar yükseliyor: "Yeni sayıyı zamanında yetiştirememiş! Grip olmuş!"

Bir çılgınlıkla uyanıyorum. Annem bana bakıyor. "Rüya gördün! Bak kim geldi..." Kapının yanında Selma! "Geçmiş olsun!"

Suçlu bakıyorum ona. "Çalışacaktık..." "Gerek kalmadı. Müdür eski sayıyı çok beğenmiş ve bir hafta daha kalmasına karar vermiş."

Hiç anlayamadığım bir nedenle gözyaşlarını boşanıveriyor...

Handan Derya

Resimler: Yıldırım Derya

24

Pembe tombul gövdeli, siyah başlı bir kurtçuktu. Derin uykusundan, gün ışığının yuvasına sızan aydınlığıyla uyandı. Kıvrıldığı yerden doğruldu, iyice dinlenmişti.. Müthiş acıkmıştı ama.

Tatlı, leziz yiyeceği yanı başındaydı. Minik ağzını açtı. Fışır fışır beslenmeye koyuldu. "Ohh!" dedi, tıka basa doyunca. "Ne tükenmez, ne lezzetli bir yiyeceğim var benim. Çok şanslıyım, çok..."

Kendince haklıydı kurtçuk. Neden dersiniz; yaşadığı yer, meyve bahçesindeki elma ağacının en üst dalında, kırmızı kırmızı parlayan bir

elmaydı. Kendisini barındıran, yenilip suyu içilen, içinde oyuklar delikler açılan, arada bir gezinilen elma.

Havanın güzel olduğu, gün ışığı parıltısından belliydi. "Gezinti zamanı," dedi kurtçuk ve bulunduğu yerden, ışığın kaynağına, yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Bu yeni açtığı bir yoldu. Zor geçiyordu içinden. "Burayı genişletmeliyim. Karnım tok olunca da rahatça geçebilmeliyim," diye düşündü. Düşündüğünü en kısa zamanda uygulamaya karar verdi.

Yolun sonuna vardığında,

başını çıkardı. Her bir yanı kolağan etti. Kaygılanacağı bir ses, bir kıpırtı yoktu. Az bir devinimle büsbütün çıktı delikten. Elma kıpkırmızı parlıyordu güneşte. Ne güzeldi. Kurtçuk, büyülenmişçesine baktı ona. Kaygan yüzeye iyice, sıkıca tutundu. Yavaş, temkinli kıvrılışlarla dolaşmaya başladı.

Elmanın kokusu da kurtçuğun aklını başından alıyordu. Güzelim kabuğundan tatmak istiyordu şimdi de. İstekle yutkundu. Siyah başını kaldırıp bakındı iki yana. Çevreyi kolladı yeniden. Kendisini iyice güvencede bulunca, iştahla kabuğu kemirmeye başladı. "İçin başka, dışın başka bir güzel,"

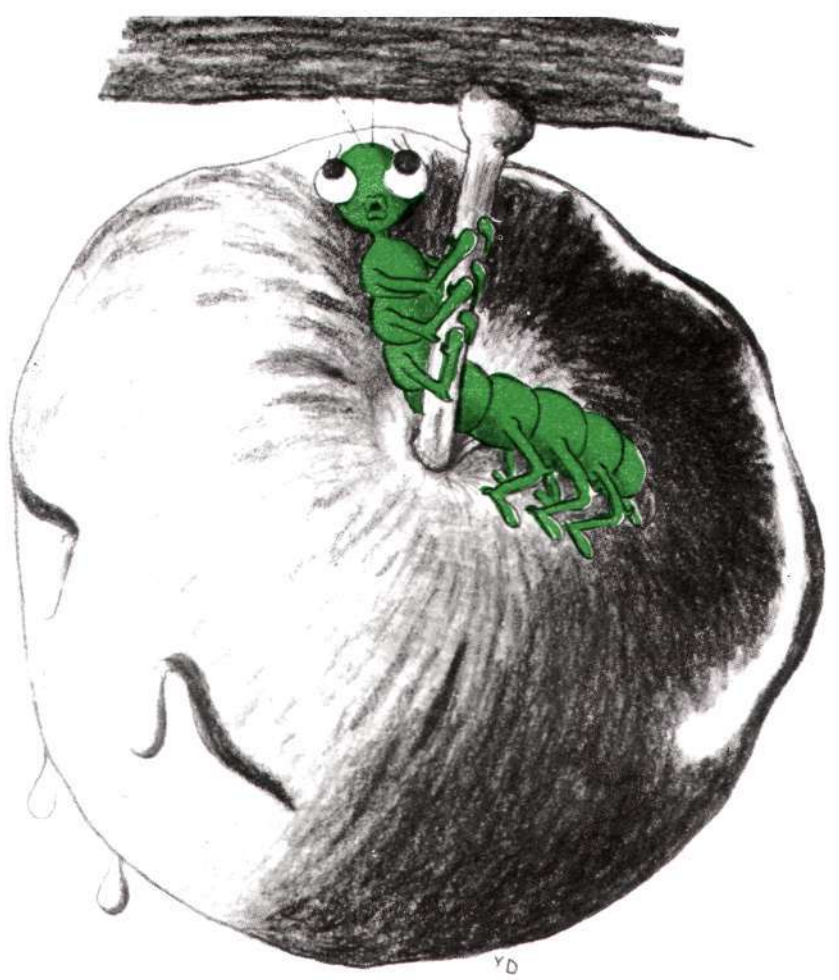
diyerek coşku
içinde
yiyordu.
Elmasını çok
ama çok
seviyordu.
Elmasında
öyle
mutluydu
ki...

Derken,
duyduğu bir
sesle irkildi
kurtçuk.
Bıraktı
kemirmeyi.
Dinledi. Ses
çok yakından
geliyordu.
Birisi
ağlıyordu.
Hem de
hıçkırarak.

Yürek paralayan bir ağlamaydı
bu. Biraz daha dinleyince:

"Hii! Olamaz!" diye bir çığlık
attı. "Ses elmadan geliyor.
Ağlayan benim elmam."

Kurtçuk elmasının bu denli
üzülmesinin nedenini bulmaya
çalışırken, birden güneş
örtüldü. Gün karardı. Aynı
anda gökgürültüsünü andıran
bir hışırtıyla ürperdi. Olduğu
yerde büzüldü. Tortop oldu.
Neyseki az sonra karaltı

üstünden sıyrıldı. Aydınlığı
duyumsadı yeniden. Deminki
gürültünün yerini sessizlik
aldı. Ne ki yerinden bir türlü
doğrulamıyordu. Soluk almaya
bile korkuyordu. Ona öyle
geliyordu ki, elmasını
korkutup ağlatan yaratık,
şimdi de çok yakınında
durmuş kendisine bakmakta.
"Ne yapacağım ben şimdi?"
diye iliklerine kadar titredi.
"Kımıldarsam, görürerir, bu

canavar yer beni!"

Kalbinin küt küt atışını nasıl durduracaktı peki?

Elmanın hıçkırıklarını duydu yeniden. İşte yine ağlıyordu.

"Hep şu pis canavarın yüzünden," diye söylendi kurtçuk. Rahatlarını kaçırın yabancıya karşı yüreği öfkeyle doldu.

"Cik cik cik!.. Elma ağacı, hey elma ağacı!.." Minik bir serçeydi bu. Az önce elma ağacının dallarından birine konmuş, elma ağacıyla konuşuyordu. "Sevgili elma ağacı," diyordu kuş. "Güzel elma neden ağlıyor?"

"Ağlar elbet!" diye yakındı elma ağacı. "Hem ağlayan yalnız o mu? Dinle bak! Yapraklarım da ağlıyor. Ben de kendimi daha fazla tutamayacağım artık."

"Peki ama neden?" diye hayretle sordu serçe. "Sizleri böylesine üzen, mutsuz eden nedir?"

"Bir kurtçuk!" diye haykırdı elma ağacı. "Saldırgan, doymaz biri. Günlerdir en güzel elmamı oyup duruyor! Delik deşik etti zavallıyı! Yazık, hiçbir işe yaramadan kuruyup gidecek. Ben, dallarım ve yapraklarım bu duruma çok

üzülüyoruz. Buna karşılık elimizden bir şey gelmiyor. Olgun, dipdiri elmam nerede? Eski güzelliğinden eser kaldı mı?"

"Sana yardım edebilirim," dedi serçe. "Onu bulur bulmaz yiyeceğim. Oldu mu? Yalnız görünürde kurtçuk murtçuk yok. Elmanın içinde olmalı." Kurtçuk duydukları karşısında şaşıtı kaldı. Büzüldüğü yere iyice sindi. Küçüldü, küçüldü.

"Şu işe bak!" dedi. "İnanılır gibi değil! Elma benim yüzümden ağlıyormuş. Ona acı veren, benim varlığımış öyle mi? Peki ama, elma onu ne denli sevdiğimi bilmiyor mu? Onun varlığıyla yaşamdan tat aldığımı, sevinçle, coşkuyla dolduğumu?"

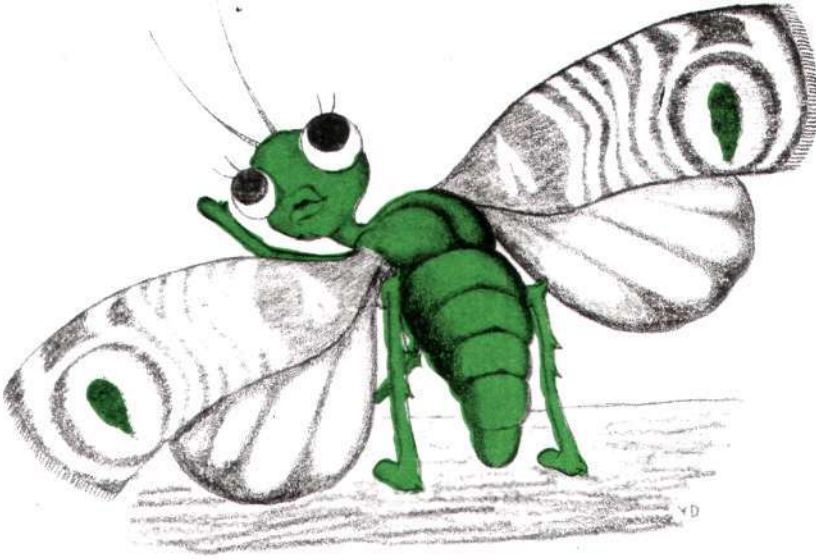
İç çekerek sessizce ağladı kurtçuk. Gözyaşlarını içine akıttı. Artık şu tepesinde dikilip duran, kımıldadığı anda kendisini yutacak serçeyi umursadığı yoktu. Ama ya elması? Mutlu, tasasız yaşarken ona zarar vereceğini, yok olmasına neden olacağını bir gün bile aklına getirmemişti. Artık öğrenmişti öğrenmesine ya, şimdi ne yapacaktı?

"Cik!.. cik!.." diye serçenin

ötüşü duyuldu yeniden.

"Gitmeliyim, yine geleceğim," diyordu serçe. "Umarım geldiğimde o kurtçuğu yakalarım! Sizi üzmeye hakkı yok. Oburluğun da bu kadarı fazla! "

Fırtına estiren kanat

vuruşları, güneyi örten kocaman gövdesiyle geldiği yöne uçup gitti serçe.

Kurtçuk büzülüp kaldığı yerden yavaşça doğruldu. Eskiden olsaydı elmanın içine, yuvasına seyirtir, güvencede olmanın tadını yaşırdı. Bundan böyle elmanın dostluğuna sarılmasının ne anlamı vardı ki? Çıkıp gitmeli, ama nereye? Bu arada gözü,

elmanın sapına takıldı. "İşte beni elmadan ayıracak yol," dedi ancak hemen geçmeye yanaşmadı. Tehlike vardı. Her an bir yusufçuğa yem olabilirdi. Üstelik düşmeden yol almak, hiç de öyle kolay bir iş değildi. Geriye de

dönemezdi. Ve yola koyuldu. Kurtçuk kararlı kıvrılışlarla elmanın sapına doğru gidiyordu şimdi. Sapı boydan boya geçti. İki dalın birleştiği bir çatalın arasına giriverdi. Uzun bir yolculuktu. Yorgun düşmüştü.

Üstelik uykusu da vardı. Uyumadan önce, kendisini korumak için bir ağ ördü. Ördüğü ağın içine kıvrılıp uykuya daldı. Uyudu... Uyudu...

Sonunda bir gün uyanıverdi kurtçuk. Uyanır uyanmaz da, kabuğundan sıyrılıp çıktı. O artık şişşirin bir kelebektir. Ağı deldi. Uçtu gitti. Nereye? Elma keleşi nereye gider?

ALTIN MIZRAKLI KRAL

Melek Güngör

Resimler: Mustafa Delioğlu

BİR VARMIŞ bir yokmuş,
deve tellal, pire bakkal iken
ülkelerden birinde genç bir
kral yaşarmış. Yakışıklı,
gülbüz, tuttuğunu koparır
görünümlü
biriymiş bu kral.
Tüm ülke halkı,
babasının yerine
tahta geçen
güçlü kuvvetli
hükümdarlarıyla
çok övünürmüş.
Bir gün bir araya
gelerek gurur
duydukları
kralları için özel
bir hediye
hazırlamak
istemişler.
Aralarından biri,
"Sayın kralımız
için çok kıymetli
taşlarla süslü
kocaman bir
yüzük yapalım,"
 demiş, ama
diğerleri onun bu
fikirini
beğenmemiş.

"Kralımıza, şanına layık bir
hediye sunmamız gerekli,"
 demiş bir diğeri. "Bunun için
onun gücünü simgeleyen, altın
ve yakutlarla süslü kocaman

bir kılıç hazırlayalım."

"Yoo," demiş diğerleri, "kralımıza öyle bir hediye hazırlamalıyız ki, komşu ülkelerde yaşayanlar bile onun ününü duysun ve kralımızı bu hediyesizle anar olsun."

Günlerce düşünmüşler bu konuda, ama bir türlü gürbüz kralları için hediye olarak ne hazırlayacaklarına karar verememişler. Sonunda genç bir vezir olan Pima, kral için en uygun hediye, altın ve pırlantalarla süslü bir mızrak olacağını söylemiş. Diğerleri de, Pima'nın vezir olmasının her şeyi en iyi bildiğinin göstergesi olduğunu mu düşünmüş ne, kabul edivermiş bu önerisini. Bunun üzerine ülkenin en iyi silah yapımcısına koşmuş, krala verecekleri bu görkemli armağan için siparişte bulunmuşlar.

"Haydi bakalım," demişler ona, "kralımız için şanına layık bir mızrak yap. Ucu altın ve pırlantalarla süslü olsun. Yaptığın silah, bütün öteki ülke krallarını kıskandıracak kadar güzel olmalı, görelim seni!"

Silah yapımcısı bu kadar önemli bir sipariş almaktan

ötürü sevincinden ne yapacağını şaşırmış. Mızrağı yapacağı en güzel ve sağlam ağacı bulmak için günlerce dolaşmış ve sonunda aradığını bulmuş. Diğer tüm silah siparişlerini bir kenara bırakıp en iyi mızrağı yapmak için kolları sıvamış. Günlerce çalışmış bir mızrak için. Sonunda her santimi özenle yontulmuş çok güzel kocaman bir silah çıkarmış ortaya. Ülkenin ünlü kuyumcuları da görkemli mızrağı kaplamak üzere altın ve pırlantalar getirmiş ona ve birlikte çalışarak sonunda bu görkemli armağanı tamamlamışlar. Bunun üzerine ülkenin ileri gelenleri, bu mızrağı krala sunmak için büyük bir tören düzenlemiş. Başta vezir Pima olmak üzere birçok kişi söylev vermiş ve tören o kadar uzun sürmüş ki, gürbüz ve yakışıklı kralları artık esnemesini tutamaz olmuş. Genç kral kendisine hediye edilen şeyin ne olduğunu bile bilmiyormuş. Onun için mızrak önüne getirildiğinde çok şaşırmış ve ürkmüş. Doğrusu bu koca şeyin nasıl kullanılacağı konusunda hiçbir fikri yokmuş. Ama mızrağın

üzerindeki altın ve pırlantalara da bayılmış. Bu nedenle yüzü gülmüş, hediyeği memnurlukla kabul ettiğini söylemiş. Onun memnuniyeti halkı o kadar mutlu etmiş ki, sevinçlerinden dans edip şarkı söylemeye başlamışlar.

"Bizim kralımız tüm kralların en güçlüsüdür. Hiçbir kral onunla boy ölçüşemez artık, hele de böyle bir mızrağı

varken," diyorlarmış. Ama bilmedikleri bir şey varmış, o da genç krallarının bu mızrağı nasıl kullanacağını bilmediğiymiş. Üstelik tüm silahlardan çok korkarmış.

Halk o günden sonra sevgili krallarının başarıdan başarıya koşacağına ve mızrağıyla tüm diğer kralları yeneceğine o kadar inanıyormuş ki, doğrusu onun bütün gün

sarayında oturup yol yapımı, ekinlerin durumu, sel felaketleri için bentler gibi saçma sapan buldukları ve onlara göre bir kralın uğraşmayacağı kadar basit şeylerle bu kadar meşgul olmasını bir türlü anlayamıyormuş. Onun bu çalışkanlığı halkın da çok çalışmasını gerektiriyormuş. Böylece çok para kazanmak, daha zengin bir yaşam sürdürmek olanağını elde ediyorlarmış tabii, ama onlar zenginleştikçe kral-

larının pısrıklığı gözlerine daha çok batar olmuş.

"Ne biçim kral bu canım!" diyorlarmış. Böyle çalışmaya devam ederse yakışıklılığı bile kalmaz birkaç seneye kadar. Oysa kral dediğin öyle bir mızrağını kuşatıp sefere çıktı mı..."

Her nedense cümlelerinin sonunu getiremiyor, kızgınlıkla birbirlerinin yüzüne bakıyorlarmış. Krallarına armağan ettikleri mızrağın hiçbir işe yaramıyor olması

onları iyice öfkelenlendirmeye başlamış zaman geçtikçe ve ondan alay olsun diye, "Altın Mızraklı Korkak Kral" diye söz etmeye başlamışlar. Bu söz zamanla yerleşmiş ve kralın adı artık hep böyle anılmaya başlamış. Doğrusu kral da onlara hak vermiyor değilmiş ve istedikleri gibi bir kral olmadığına üzülyormuş, ama elinden bir şey gelmiyormuş. Bu yüzden de kendini affettirmek için daha çok çalışmaya koyuluyor, halkının refahını sağlamak için elinden geleni yapıyormuş. Altın mızrağını da devlet törenlerinde gururla kullanıyormuş, çünkü bu mızrak, ona halkının verdiği bir armağanmış. Ama halk artık onunla o kadar alay ediyormuş ki, krallarının korkaklığı diğer bütün ülkelerde duyulmuş. Birçok ülkenin kralı, bu zengin ülkeyi ele geçirme planları yapmaya başlamış. "Altın Mızraklı Korkak Kral" 'ı yenmenin çok kolay bir şey olacağını hesaplıyormuş hepsi.

Böylece bütün komşu krallar, altın mızraklı ama korkak kralı yenmek üzere ordular hazırlamış. İlk önce

yamyamlar ülkesi savaş açmış, bu altın mızraklı kralın ülkesine. Tüm ülkeyi ele geçirip kendilerine büyük bir ziyafet çekmekmiş amaçları. Bu ziyafette gürbüz ve yakışıklı altın mızraklı kralı, yemeklerinin sonunda tatlı olarak yiyeceklerini söylüyorlarmış üstelik.

Düşman ordusunun kanolarla denizden geldiği haberi altın mızraklı krala ulaştığında, o, çocuklar için açmış olduğu denizcilik okulunda ders veriyormuş. Hemen tüm çocukları toplamış ve onlara çeşitli görevler vermiş. Kendisi de yüksek bir kayanın üzerine çıkıp, işaret vermek üzere beklemeye başlamış. Tüm halk kıyıda, elinde altın mızrağı bile olmayan korkak krallarının yamyam düşmanların yemeğine tatlı olmayı kolaylaştırdığını söyleyerek ona kızıyormuş. Ama hiç de düşündükleri gibi olmamış nedense. Çocuklar çok sevdikleri ve kral ağabey dedikleri Altın Mızraklı Kral'ın kendilerinden istediği şekilde, ağızlarında kamış borular ve ellerinde bıçakla, suyun altında kanoların gelmesini

bekliyormuş. Yamyam kanoları görüldüğünde Altın Mızraklı Kral yamyamlara seslenmiş ve durmalarını, krallarıyla konuşmak istediğini söylemiş. Yamyam kralı tüm kanoları durdurup, kayaların üzerinden kendilerine seslenen gürbüz kralın ne istediğini anlamak istemiş. Altın Mızraklı Kral da onları oyalamak için aklına ne gelirse söylüyormuş. Kıyıda bekleyen halk krala iyice acımaya ve alay etmeye başlamış. Yamyamlar kıyıya gelince

onları da yiyeceklerini doğrusu hiç akıllarına getirmiyorlarmış. Ama bu arada çocukların her biri denizin altından kanolara ulaşmış ve ellerindeki bıçaklarla onları delip çabucak uzaklaşmış. Yamyamların hiçbiri yüzme bilmediğinden, kralları dahil hepsi denize düşüp boğulmuş. Ülke halkı krallarının mızrağını hiç kullanmadan savaşı kazanmasına çok şaşırmış, ama gene de, "Bizim Altın Mızraklı Korkak Kral savaşmayı hiç bilmez, hele

mızrak kullanmayı asla,"
demekten de geri durmamış.

Daha sonraki günlerde diğer
komşu ülkenin atlı süvarileri
başlarında kralları olmak
üzere; iri cüssesine ve halkı
için çalışmasına rağmen,
kendi halkı tarafından
beğenilmeyip korkaklıkla
suçlanan Altın Mızraklı Kral'ın
ülkesine hücum etmiş. Altın
Mızraklı Kral bu sırada, genç
mühendislerle birlikte

ülkesinin etrafında kazdırdığı
geniş hendekleri suyla
doldurtmuş, üzerlerinin de
iğreti otlarla örtülmesini
istemiş. Atlı düşman askerleri,
yalnızca korkak bir kral ve
eğitimsiz, başıbozuk askerlerle
karşılaşacaklarını
düşündüklerinden, dörtına
bu ülkeye hücumla geçmiş.
Ama öndekilerin hepsi
hendeklere düşüp boğulmuş,
diğerleri de kaçmak zorunda

kalmış.

Ülke halkı krallarının bu savaşı da zekâsıyla kazanmasını rastlantı olarak kabul etmiş. "Önemli olan altın mızrağı kullanıp kahramanlıkla düşmanları yenmektir," diyormuş. Kralın ülkesine yeniden saldırılar olmuş, ama o, bunları hep zekâsı ve becerisiyle geri püskürtüyormuş. Ona yardım edenler de, her defasında çocuklar ve gençler oluyormuş. Ancak Altın

Mızraklı Kral ne yaparsa yapsın, bir türlü halkın gözünde kahraman olamamış. Bir gün meclis toplanmış ve artık bu korkak kralın yerine vezir Pima'yı kral yapmanın en doğru iş olacağına karar vermiş. Altın Mızraklı Kral da mızrağıyla bir kır evine sürgüne gönderilmiş.

Vezir Pima çok akılsız ve açgözlü biri olduğu için, devletin bütün servetini har vurup harman savurmaya ve gününü gün ederek yaşamaya başlamış. Tüm ülke ileri gelenleri ve halk, bu yeni yaşam biçiminden çok hoşlanmış. Çünkü artık ne eski kralın durmadan onlardan isteyip durduğu işleri yapıyorlar, ne de çalışıyorlarmış. Vur patlasın çal oynasın bir yaşam sürmek o kadar hoşlarına gitmiş ki, vezir Pima'yı göklere çıkarmaya başlamışlar. "Yaşasın yeni kral Pima," diyorlarmış. "Dünya durmadan gezip eğlenilecek bir yer olmalı böyle. Yoksa yaşamın ne anlamı olur ki!"

O kadar eğlenceye dalmışlar ki, Pima'dan kahramanlık istemek akıllarına bile gelmiyormuş. Ama günleri hep

eğlence ve avarelikle geçtiği, hazineler boşaldığı için de yiyecek ekmek bile bulamaz duruma gelmişler çok geçmeden. "Kral Pima cesur biri, bizim için komşu ülkelere savaş açar ve ganimet toplar mutlaka," demeye başlamışlar. Bir heyet oluşturup Kral Pima'ya çıkmışlar ve düşüncelerini söylemişler ona. Ama Kral Pima'nın cevabı hazırmış:

"Benim pırlanta ve altın süslü bir mızrağım yok ki

cesaretimi göstereyim," diyormuş her seferinde. "Eski kralın mızrağı da bana uymaz. Eğer benim için özel bir mızrak yaparsanız, gider düşmanlarla savaşır sizin için ganimet toplarım," diye sürdürüyormuş konuşmasını. Halk önce çok sevinmiş buna, ama hiçbirisi eski krala armağan edilen mızrağın benzerini yapacak

parayı bir araya getirememiş. Kral Pima'nın kabul etmemesine rağmen, eski kralın mızrağını alıp vermek istemişler. Ama Pima savaşa gitmekten korktuğu için, bu mızrağın işe yaramayacağında ısrar etmiş.

"Benim için yapılan, özel bir mızrak olmalı bu," diyormuş. Halk Kral Pima'nın oyununa geldiğini yavaş yavaş fark etmeye başlamış, ama hiç beğenmedikleri ve korkak buldukları krala da bunu göstermek istemiyormuş. Böylece açlık ve sefalet almış yürümüş. Neyse ki o ülkenin çocukları ve gençleri çok sevdikleri Altın Mızraklı Kral'ı geri getirmek için kolları sıvamış. Her gün gürbüz kralın evinin önünde sevgi gösterisinde bulunmaya başlamışlar. Bunu gören ülke halkı da onlara katılmış. Yeni kral Pima da asıl korkağın kendisi olduğunu söyleyerek eski krala tacını geri vermiş. Bunun üzerine Altın Mızraklı Kral bir tören düzenlemiş. Altın mızrağıyla tahtına çıkmış ve halkına, sadece cesur olmanın ve dövüşerek kahramanlıklar göstermenin insanlara iyilik getirmeyeceğini

anlatan uzun bir konuşma yapmış. "Korkak olmak ayıp değildir," demiş açık yüreklilikle. "Ayıp olan halkı için çalışmamaktır. Ben hep çalıştım ve sizi de çalışmaya zorladım. Yeni kral Pima'da hep eğlendi, sizin de eğlenmenizi istedi. Galiba en iyisi bu ikisinin ortası olması. Yani çok çalışmak, ama arada bir de eğlenmek, ne dersiniz?" "Yaşasın Kralımız!" diye bağırmış halk, "Artık onun savaştan korkmasını ayıplamayacağız. Boş cesaretin peşinde koşmak karın doyurmuyor, iyi öğrendik bunu. Varsın kralımız korkak olsun. Yine eski bolluk içindeki günlerimize dönelim, bu yeter bize." Gürbüz görünüşlü ama korkak kral altın mızrağını törenle müzeye kaldırmış ve ömrünün sonuna kadar halkı için çalışarak onların mutlu bir yaşam sürmelerini sağlamış. Bu arada Vezir Pima'yı da eğlence işleriyle görevlendirmiş. Onun düzenlediği eğlencelerden sonra halkın daha büyük bir güçle çalışmaya koyulduğunu iyi biliyormuş çünkü...

İPUCU BİZDEN ÇÖZÜMÜ SİZDEN

Turan Yüksel

**Tepeye koy yel alır,
Dereye koy sel alır.**

Sevgili Arkadaşlar,

Yukarıda iki dizelik bir bilmece okudunuz. Dikkat ettiyseniz bu iki dizede yalnızca iki sözcük farklı, İlkindeki 'tepeye' ve 'yel' sözcüklerinin yerini, ikincide 'dereye' ve 'sel' almış. Bu değişikliği de üç harf sağlamış; yani 't, p ve y' harflerinin yerine, 'd, r ve s' geçmiş.

"Geçmiş de ne olmuş sanki!" diyorsanız, ben de: "Hiç, ne olacak, bilmece bu sözcüklerle sorulmuş o kadar," derim.

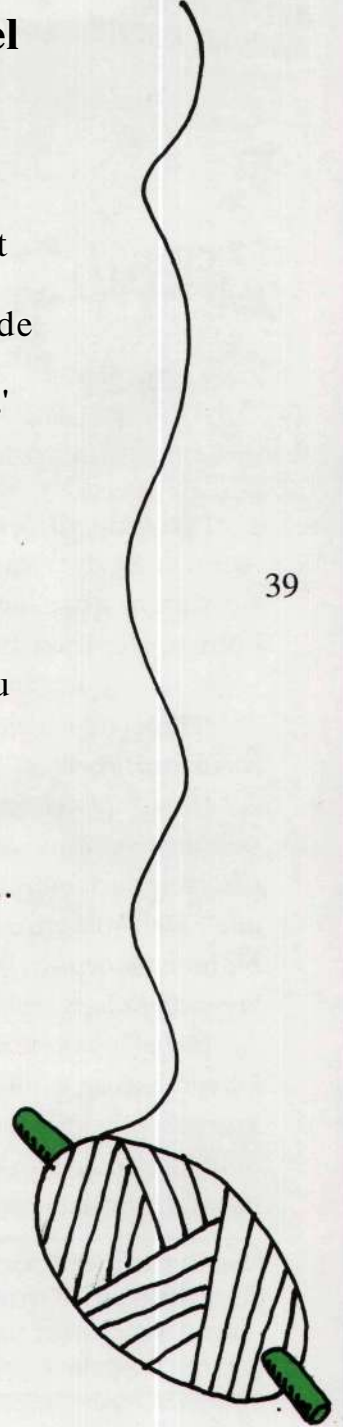
"İyi, güzel ama, bilmeceyi çözmek için bunları söylemeye ne gerek vardı?" diyorsanız, ben de, "Hayır," derim, "Bunlar bilmeceyi çözmek için ipucu bile olamaz."

O zaman da: "Niçin, ipucu yerine bunları söyleyerek, * diyorsanız, derim'lerle adımıza sorular sorup bizi oyalıyorsunuz," diyebilirsiniz. Ben de: "Haklısınız, ipucu veriyormuş gibi yaparak ipe sermeye çalıştım," derim.

Gördünüz değil mi? Nasrettin Hoca'mızın o ünlü deyimini söylerken bir sözcüğü yazmayıp nokta nokta geçtim. Çünkü o sözcük, bilmecemizin de yanıtıydı...

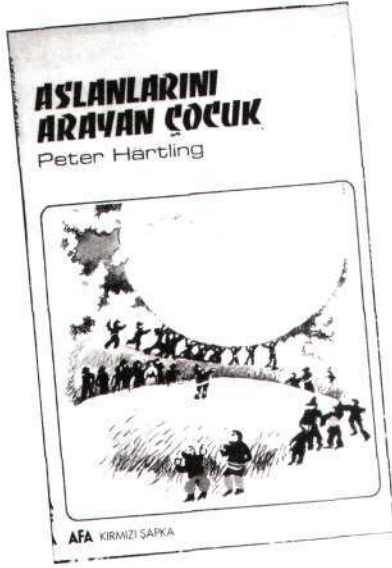
Kırmızıfare'mizin 24. sayısındaki bilmecelerin yanıtları:

1- Ayna 2- Lahana 3- Kızkulesi 4-Ramazan

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

Aslanlarını Arayan Çocuk Hirbel

Peter Hârtling * Çev.: Necdet Neydim * Res.: Christa aus dem Siepen * Afa Yayınları * 1. Basım: Temmuz 1993, 64 Sayfa * 19.5 x 12.5*3. Hamur kağıt * siyah-beyaz iç resimler * 25.000TL

Peter Hârtling, 1933 yılında Almanya'da doğdu. Şiir, öykü ve roman yazdı. Oma (Büyükanne) adlı çocuk romanı Alman Gençlik Kitabı Ödülü'nü, *Benjamin Anna'yı Seviyor* da Zürih "La vache qui lit" Çocuk Kitabı Ödülü'nü aldı.

Diğer çocuk kitapları: Das war der Hirbel (1973), Theohaut ab (1977), Sofie macht Geschichte (1980), Alter John (1981), Jakob hinter der blauen Tür (1983).

Peter Hârtling'i, Kırmızıfare'mizin 9. sayısında tanıttığımız, "Benjamin Anna'yı Seviyor" adlı kitabından hatırlıyoruz. Hârtling'in Hirbel'ini de Necdet Neydim'in güzel çevirisiyle aynı zevkle okuyacaksınız. İşte size Hirbel'den bir bölüm. Hepinize iyi okumalar.

"Hirbel hepimizin en yaramazı, derdi yurttaki çocuklar. Bu doğru değildi. Tam tersine çocuklar Hirbel'i anlamıyorlardı. Bu yurttaki fazla uzun kalmazlardı zaten..."

Hirbel'i kimse istemiyordu, bu yüzden kent dışındaki bu evde sürekli misafirdi. Dokuz yaşındaydı ama altı yaşındaki bir çocuğun büyüklüğündeydi. Hiç taramadığı ince telli, sarı saçlı büyük bir kafası ve çelimsiz bir vücudu vardı. Buna rağmen herkes onun gücünden korkardı. Kavgalarda hep o galip gelirdi. Hirbel'in kimsenin tam anlayamadığı bir hastalığı vardı. Doğumu esnasında doktor onu bir pensle annesinin karnından almak zorunda kalmış ve bu işlemi yaparken onu yaralamıştı...."

Hirbel iynin ne olduğunu bilmez. Hirbel yalnızca üzgün olduğunda ona kim acı verir, kim onu sever, bunu bilir. O, mutlu olduğu bu yerde kalabildiğine sevinir. Ne zaman kaçması gerektiğini bilir. Ve Hirbel bunların çok değerli olduğunu söyler. Yalnızca büyükler böyle bir şeyi anlamaz. Ona sürekli, sen kötüsün, derler. Ender olarak da: Sen iyisin. Hirbel için fark etmez...."

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var. (Not: BU sayıdaki Fındıkfaresi yazarlarına bu kitap ücretsiz olarak postalanmıştır.

MAVİBULUT YAYINLARI 1993

KDV dahil:fiyatı

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLER DİZİSİ

Artık Kendim Çizebilirim * <i>Fatih Erdoğan</i>	25.000.-
Artık Kendim Boyayabilirim * <i>Fatih Erdoğan</i>	25.000.-

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü * <i>Fatih Erdoğan</i>	20.000.-
Okula Geç Kaldım * <i>Fatih Erdoğan</i>	20.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * <i>Aytül Akal</i>	85.000.-
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * <i>Aytül Akal</i>	85.000.-
Kırçıl Horoz (Ciltli) * <i>Ayla Çınar oğlu</i>	55.000.-
Demet'in Bahçesi (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	55.000.-
Kedi (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	20.000.-
Balık (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	20.000.-
Köpek (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	20.000.-
Kuş (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	20.000.-
Kanaryamın Öyküsü (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	45.000.-
Al Takkeli Dev... (Ciltli) * <i>Ayla Çınaroğlu</i>	45.000.-
Aç Tırtıl * <i>Eric Carle</i>	45.000.-

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Puf puf Ayı Bal Peşinde * <i>A. A. Milne</i>	25.000.-
Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * <i>A. A. Milne</i>	25.000.-
Park, Peri ve Belediye Başkanı * <i>Dilek Aykul Bishku</i>	25.000.-
Bayan Tutu Modaya Uyuyor * <i>Melek Güngör</i>	25.000.-
Gökyüzündeki Tuhaf Delik * <i>Dilek Aykul Bishku</i>	25.000.-

KİTAP KURDU DİZİSİ

Küçük Prens (Ciltli) * <i>A. Exupery</i>	60.000.-
--	----------

DERGİLER

KIRMIZIFARE (aylık dergi)	15.000.-
1 yıllık abonelik	150.000.-
Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ (2 aylık dergi)	20.000.-
1 yıllık abonelik	125.000.-

DOSTLARIMIZ DİZİSİ

Köpeğiniz ve Siz * <i>Emel Tezcan, Filiz Ateş Anğ</i>	120.000.-
---	-----------

Resim: Yıldırım Derya

KIRMIZIFARE

ilk kez bu yıl bir araya gelerek
TÜYAP KİTAP FUARI'nda, "Sevgi Çizgileri" adlı bir sergi açan
çocuk kitabı çizerleri

Ayda Kantar, Behiç Ak, Betül Sayın, Can Göknıl,
Can Okan, Emine Bora, Fatih Erdoğan,
Feridun Oral, Ferit Avcı, Fikriye
Taşpolatoğlu, Gamze Baltaş, İsmail
Kaya, Mitra Reyhani Gadim, Mustafa
Delioğlu, Mustafa Eremektar (Mistik),
Mehmet Ulusel, Nural Birden, Nazan
Erkmen, Saadet Ceylan, Serpil Ural,
Sumru Ekşioğlu, Semih Poroy, Şahin
Erkoçak, Ümit Öğmel, Yıldırım Derya,
Zerrin Cebeci, Sefa Taşpolatoğlu,
Sunder Erdoğan, Füsün İyicil

adlı çizerleri ve çeşitli nedenlerle bu sergiye katılamamış, ama
yıllardır bu alanda hizmet veren öteki çizerleri sevgiyle
selamlıyor.